

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R.**, IČO : X., zastúpeného JUDr. H. Č., proti žalovanému **N. H.**, zastúpenému JUDr. A. B., **o určenie neúčinnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 3 C 20/2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. mája 2011, sp.zn. 13 Co 101/2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. mája 2011, sp.zn. 13 Co 101/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 28. mája 2010, č.k. 3 C 20/2009-217 určil, že kúpna zmluva uzavretá 26. novembra 2007 medzi predávajúcim M.M.. H. a kupujúcim N. H., ktorej vklad vlastníckeho práva bol povolený 17. decembra 2007 pod X. a ktorou predávajúci previedol do výlučného vlastníctva žalovaného nehnuteľnosti vedené Správou katastra L. pre okres L., obec L., katastrálne územie O., pôvodne na L. ako pozemky parc. č. X., ostatné plochy o výmere 102 m², parc. č. X., záhrady o výmere 529 m², parc. č. X. zastavané plochy a nádvoria o výmere 9 m², parc. č. X., zastavané plochy a nádvoria o výmere 573 m², parc. č. X., záhrady o výmere 81 m² a stavby - rodinný dom súp. č. X., postavený na parc. č. X. v celosti, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania účelne vynaložené na uplatňovanie jeho práv

vo výške 100%. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že sú splnené zákonné podmienky odporovateľnosti právneho úkonu. Konštatoval, že žalobu podal aktívne legitimovaný subjekt – žalobca, ktorý je veriteľom, pretože mu Okresný súd Lučenec rozsudkom zo 7. decembra 2007, č.k. 6 C 202/07-34, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. apríla 2008, č.k. 17 Co 71/08 priznal právo na zaplatenie pohľadávky vo výške 239 700,- Sk s príslušenstvom od dlžníka M.M.. H.. Túto žalobu žalobca podal proti pasívne legitimovanému účastníkovi, ktorý vystupoval ako kupujúci v kúpnej zmluve z 26. novembra 2007, ktorej vklad bol povolený Správou katastra L. 17. decembra 2007, pod č. X.. Uviedol, že vzhľadom na to, že žalovaný je synom predávajúceho M.M.. H., je osobou blízkou v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka a zároveň je aj osobou, ktorá má z tohto právneho úkonu prospech, nakoľko s dlžníkom odporovateľný právny úkon dojednal. Ďalej uviedol, že právny úkon, ktorému odporuje žalobca, bol urobený v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou a týmto právnym úkonom bol veriteľ dlžníka ukrátený, pretože dlžníkovi nezostal žiadny majetok, z ktorého by mohol byť žalobca ako oprávnený v rámci exekučného konania prebiehajúceho na Okresnom súde Lučenec uspokojený. Podľa názoru súdu kúpna zmluva z 26. novembra 2007 bola uzavretá s úmyslom dlžníka ukrátiť veriteľa. Mal za to, že nakoľko bol právny úkon urobený s osobou blízkou, veriteľ dlžníka nemusí preukazovať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, pretože sa úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa predpokladá a je na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli ani pri náležitej starostlivosti poznať. Konštatoval, že nestačí tvrdenie žalovaného o tom, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedel a ani nemohol vedieť, ale musí preukázať aj to, že o tomto úmysle nevedel a ani nemohol vedieť napriek tomu, že vyvinul náležitú starostlivosť k rozpoznaní tohto úmyslu dlžníka. V uvedenej veci mal za to, že žalovaný nepreukázal, že vyvinul náležitú starostlivosť na rozpoznanie toho, či predávajúci (jeho otec) ako dlžník veriteľa nesledoval týmto právnym úkonom ukrátenie veriteľa a že nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Naopak z vykonaného dokazovania, a to aj z výpovede samého žalovaného, mal za preukázané, že žalovaný vedel o tom, že žalobca má pohľadávku voči jeho otcovi, a preto potom návrhu žalobcu vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 7. septembra 2010, sp.zn. 13 Co 136/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 60,44 € v lehote do troch

dní k rukám jeho právnej zástupkyne. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p konštatoval, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a správnosťou jeho dôvodov. Rozsudok súdu prvého stupňa označil za logický, vyčerpávajúci, dôvody v ňom uvedené zrozumiteľné a správne odôvodnené. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného uznesením zo 16. marca 2011, sp.zn. 5 Cdo 270/2010 rozsudok odvolacieho súdu s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu, aby pred svojim rozhodnutím o odvolaní žalovaného, o ktorom rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods.2 O.s.p., tomuto doručil vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu a poskytol mu možnosť sa k nemu vyjadriť.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 31. mája 2011, sp.zn. 13 Co 101/2011 (v poradí druhým) rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 60,44 € v lehote do troch dní k rukám jeho právnej zástupkyne a zároveň mu uložil povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania v sume 120,88 € v lehote do troch dní k rukám jeho právnej zástupkyne. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po zrušení veci dovolacím súdom odstránil nedostatok spočívajúci v nedoručení vyjadrenia k podanému odvolaniu žalovanému. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatoval, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a správnosťou jeho dôvodov. Rozsudok súdu prvého stupňa označil za logický, vyčerpávajúci, dôvody v ňom uvedené zrozumiteľné a správne odôvodnené. Dodal, že dôkazné bremeno nie je na strane žalobcu, aby ten pri podanej žalobe preukázal, že dlžník už nemal žiaden iný majetok, ale naopak, ak žalovaný chce byť pri proti nemu podanej „odporovateľnej“ žalobe úspešný, musí majetnosť dlžníka preukázať on. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol s poukazom na § 243d O.s.p. v spojitosti s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Namietal, že postupom súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p) a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K odňatiu

možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa názoru žalovaného tým, že súd prvého stupňa nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy a že súdy nižších stupňov nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia, keď sa nezaoberali jeho argumentmi, ani ním predloženými relevantnými dôkazmi, neprihliadli a ani nevysvetlili, prečo tvrdenia žalobcu považovali za dôveryhodnejšie než výpovede svedkov svedčiace v jeho prospech. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a zaviazá žalobcu na náhradu trov konania, alternatívne rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobca navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné a zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd, ktorý v prejednávanej veci rozhodoval, nevyslovil záväzný právny názor v merite sporu, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil z procesných

dôvodov (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť pred ním konať.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (viď napr. § 101 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Vada

konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Už v odôvodnení zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. marca 2011 sp.zn. 5 Cdo 270/2010 bolo uvedené, že odvolanie podané žalovaným proti rozsudku súdu prvého stupňa (č.l. 230-234) bolo doručené právnej zástupkyňi žalobcu 25. júna 2010. Písomné vyjadrenie žalobcu k tomuto odvolaniu z 5. júla 2010 (č.l. 239-242) bolo súdu prvého stupňa doručené 8. júla 2010, pričom zo spisu nevyplýva, že by bolo doručené žalovanému. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie žalobcu k odvolaniu nebolo doručené žalovanému, konštatoval, že v tejto súvislosti nebolo možné odvolacie konanie považovať za spravodlivé. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu, aby pred svojím rozhodnutím o odvolaní žalovaného, o ktorom rozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p., poskytol dovolateľovi možnosť vyjadriť sa k písomnému podaniu žalobcu (vyjadreniu k odvolaniu). Preto dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (viď aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 335/06), v dôsledku čoho bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Krajský súd v Banskej Bystrici po vrátení veci dovolacím súdom súdu prvého stupňa, ktorý ju bez vykonania akýchkoľvek procesných úkon predložil odvolaciemu súdu, zaslal vyjadrenie žalobcu (č.l. 239 až 242 spisu), priamo žalovanému (viď č.l. 309 spisu). Následne (viď č.l. 311 spisu) zaslal uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. marca 2011 sp.zn. 5 Cdo 270/2010 tiež priamo žalovanému a právnu zástupkyňu žalovaného advokátku JUDr. A. B., PhD neuviedol ani v hlavičke svojho písomného vyhotovenia rozhodnutia zo dňa 31. mája 2011 sp.zn. 13 Co101/2011. Prehliadol skutočnosť, že uvedená právna zástupkyňa zastupovala žalovaného v konaní na základe plnej moci zo dňa 27. novembra 2009 (č.l. 88 spisu), ako aj v dovolacom konaní na základe plnej moci

zo dňa 4. októbra 2010 (č.l. 267 spisu). Postupoval tak v rozpore s ustanovením § 49 ods.1 O.s.p. a konanie opakovane zaťažil vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaný v dovolaní namietal aj to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené a že rozsudok je z toho dôvodu nepreskúmateľný.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods.1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m.m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (II. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu

nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods.1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. i právna teória civilného procesu vymedzila požiadavky na kvalitatívnu správnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Medzi tieto patria požiadavky vzťahujúce sa na hodnotenie dôkazov. Z formulácie § 132 O.s.p. vyplýva, že súd je povinný dôkazy navzájom si odporujúce hodnotiť a ďalej zdôvodniť prečo niektoré z nich považuje za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy a prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí teda predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu – dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní

a práve na kontradiktórne konanie (I. ÚS 52/03). Nedostatky odôvodnenia rozhodnutia v hodnotení dôkazov spolu s nevysvetlením dôvodov, prečo sa súd odmietol zaoberať navrhnutými dôkazmi preto môžu zakladať vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Neznamená to však bez ďalšieho, že každý nedostatok odôvodnenia rozhodnutia automaticky zakladá jeho nepreskúmateľnosť (či arbitrárnosť). V každom jednotlivom prípade súd skúma intenzitu porušenia vzhľadom k odôvodnenosti rozhodnutia ako celku.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo I. len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa.

V odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa absentujú úvahy, prečo súd nevzal na zreteľ výpovede vypočutých svedkov (F. B., JUDr. I. B., M. H.), ktoré podľa názoru žalovaného priamo vyvracali existenciu jeho vedomosti o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa,

navzájom si odporujúce dôkazy nevyhodnocoval a taktiež nevysvetlil, prečo nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz - výsluch svedkyne A. M. Dovolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že k procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 3 O.s.p.). Ak však súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná, musí svoj postup odôvodniť (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné). Vysvetlenie dôvodov pre nevykonanie navrhnutých dôkazov posilňuje presvedčivosť rozhodnutia z hľadiska atribútov správnosti, zákonnosti i dôvodnosti. Z uvedených dôvodov dovolací súd za vysporiadanie sa s námietkami žalovaného o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa nepovažuje stotožnenie sa odvolacieho súdu s odôvodnením prvostupňového rozsudku, pretože ani tento sa uvedenými námietkami nezaoberal.

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Z uvedeného je podľa dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodnutie vadou (§ 237 písm. f/ O. s.p.), ktorá je dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť vecne správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na dôvod zrušenia sa nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. januára 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová